

Arrest

nr. 315 478 van 25 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. LERNOUT
Stroobantsstraat 48 B
1140 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. LERNOUT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 juli 2022 België binnen met een paspoort en verzoekt op 12 juli 2022 om internationale bescherming. Op 23 april 2024 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, L. V. D. (...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) 1996 in de stad Cali in het Colombiaanse departement Valle del Cauca. Daar groeide u als enig kind op bij uw ouders. U woonde er tot uw vertrek steeds in de ouderlijke woning. U vervulde hogere studies in human resources en bent na uw studies steeds aan het werk geweest. Zo was u onder meer aan de slag bij een kliniek en uw laatste job voerde u uit in een frisdrankbedrijf.

U identificeert zichzelf als een non-binaire persoon die op mannen valt, alsook was u sinds 2018 actief als drag queen binnen een LGBTQ-collectief in de stad Cali. Ingevolge uw seksuele oriëntatie, aangemeten genderidentiteit en optredens als drag queen kwam u in de machistische Colombiaanse samenleving op verscheidene momenten in aanraking met vormen van discriminatie en verbale agressie. Op 20 februari 2021 werd u het slachtoffer van fysiek homofob geweld na een avond waarop u een optreden had gegeven als drag queen. Na de show wilde u met het openbaar vervoer naar huis gaan, toen u werd benaderd door vier onbekende mannen. U was op dat ogenblik nog gekleed in vrouwenkledij en deze personen begonnen u lastig te vallen. Ze vroegen naar uw prijs en scholden u uit met homofobe scheldwoorden. Toen u ermee dreigde de politie te bellen, nam een van de mannen u vast. U kon zich losrukken en zette het op een lopen, maar werd al snel door het groepje ingehaald. Ze werkten u op de grond en begonnen u te slaan, er werd tevens een mes bovengehaald. De daders dreigden ermee u te doden indien zij u nog eens zouden tegenkomen. Vervolgens namen ze de benen en u bleef gewond achter. U belde uw vrienden op en zij schoten onmiddellijk te hulp. Ook uw ouders werden verwittigd, zij haastten zich ter plaatse en brachten u naar de spoeddienst van het ziekenhuis. Nadat u er medische verzorging had gekregen, keerde u huiswaarts. U stopte uw activiteiten als drag queen en besloot dat het beter was om het land te verlaten.

Naast de homofobe laster en het incident waarvan u slachtoffer werd op 20 februari 2021, speelde ook de algehele onveiligheidssituatie in uw wijk mee in de beslissing om elders een nieuw leven op te bouwen. U groeide op in wat een rode zone werd genoemd, een plek met een sterke aanwezigheid van criminele bendes en gewapende groeperingen. In het verleden werd u reeds meermaals bestolen en ook uw vader kreeg te maken met een diefstal. Andere familieleden raakten ongewild en per toeval betrokken in een bendeconflict, waarna zij de wijk dienden te verlaten. Bovendien vormde uw seksuele geaardheid een bijkomende doorn in het oog van deze groeperingen, hetgeen maakte dat er wat u betreft een extra veiligheidsrisico ontstond.

Op 2 november 2021 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar het Spaanse Bilbao. Daar verbleef u vervolgens gedurende een achttal maanden bij een tante. Vervolgens trok u op 7 juli 2022 naar België en diende u op 12 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te zullen worden aangevallen en gedood.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een schrijven waarin u uw asielmotieven toelicht, een kopie van een medisch verslag d.d. 21 februari 2021, foto's van uw verwondingen, foto's van uzelf in make up en in drag, een foto van een afrekening verzonden naar uw thuisadres in Cali, screenshots van berichten op sociale media betreffende geweld tegen leden van de LGBT-gemeenschap, nieuwsartikels, medische verslagen van uw neef W. (...), een brief vanwege uw begeleider bij Instroom Academy in Antwerpen en documenten vanwege Fedasil aangaande een incident omtrent het gebruik van de genderspecifieke toiletten in het opvangencentrum.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele oriëntatie. Uit het persoonlijk onderhoud komt immers concreet naar voren dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst vreest te zullen worden aangevallen en gedood omwille van uw behoren tot de LGBT-gemeenschap (CGVS, p. 22). Er dient echter te worden vastgesteld dat u

doorheen het geheel aan uw verklaringen op geen enkele manier een persoonlijke en concrete vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. De algemene situatie voor de LGBT-gemeenschap in Colombia is daarbij niet van dien aard dat eenieder uit deze gemeenschap aanspraak kan maken op internationale bescherming. Bovendien kunnen enkele markante elementen worden opgemerkt die de ernst van uw beweringen omtrent de vrees die u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst zou koesteren, danig relativeren.

Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid aldus niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van 16 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Om te beginnen dient in de mate dat u verwijst naar vormen van discriminatie en (verbale) homofobe laster waarmee u in Colombia te maken hebt gekregen, het volgende te worden opgemerkt (CGVS, p. 17). Spot en discriminerende opmerkingen zijn zonder meer kwalijk te noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van homoseksuelen binnen de Colombiaanse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBT-community, hoewel aanwezig, geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijk homoseksuelen (zie tevens supra en informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). U brengt geen enkel gegeven aan dat hier een ander licht op werpt. De discriminerende handelingen die u aanhaalde kunnen niet gekwalificeerd worden als vervolging. Om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, in casu quod non.

Als volgende dient het CGVS op te werpen dat het niet noodzakelijk betwist dat u in Colombia op een bepaald moment het slachtoffer bent geworden van een gewelddadige confrontatie met enkele mannen en dat deze agressie mogelijk gelinkt was aan het gegeven dat u op dat ogenblik openlijk in drag gekleed was (CGVS, p. 15). Dat u op een dergelijke manier op straat werd aangevallen is hoe dan ook ronduit bezwaarlijk te noemen. Niettemin dient een vrees voor vervolging toekomstgericht te worden beoordeeld en in concreto te worden aangetoond. Hier blijft u echter in gebreke. Er zijn immers geen tastbare aanwijzingen voorhanden dat bepaalde personen of groeperingen het werkelijk op u gemunt zouden hebben en u in de toekomst werkelijk nog zouden willen treffen. In wezen dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde aanval, hoe betreurenswaardig ook, een eenmalig incident betreft waarbij niets erop wijst dat u werkelijk nog steeds een gericht doelwit zou vormen. U maakt geheel niet aannemelijk dat u ingevolge deze aanval desbetreffende daders in de toekomst nog zou dienen te vrezen. Nergens uit uw verklaringen mag immers blijken dat deze mannen, voor u volstrekt onbekenden die u nooit eerder had ontmoet, nadien ooit nog naar u op zoek zouden zijn gegaan. Nooit hebt u deze personen na afloop nog teruggezien, nooit hebt u nog iets van hen vernomen of hebt u in de periode van verschillende maanden tot uw vertrek uit het land zaken opgevangen waaruit naar voren zou komen dat de aanvallers het nog steeds op u gemunt zouden hebben (CGVS, p. 19-21). Het oogt bijgevolg geheel niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Colombia ingevolge deze eerdere aanval het risico zou lopen om op eenzelfde wijze door dezelfde personen te zullen worden vervolgd. Indien deze daders u daarenboven werkelijk van het leven zouden hebben willen beroven zoals u beweert, kan het moeilijk overtuigen dat zij deze doelstelling niet zouden hebben bewerkstelligd wanneer zij hiertoe ruimschoots alle mogelijkheden voorhanden hadden. De daders zouden immers volledig de overhand hebben gehad in de situatie en zij zouden u makkelijk verder hebben kunnen raken indien dit werkelijk een doel zou hebben gevormd. Na verloop van tijd zijn zij echter zonder meer vertrokken. Vervolgens hebt u enige tijd op straat doorgebracht in afwachting van verdere hulp. U vormde met andere woorden een makkelijk doelwit indien er werkelijk sprake zou zijn geweest van een verdere intentie tot ernstige vervolging. Het gegeven dat u na de aanval op 20 februari 2021 in wezen nooit meer iets van uw vermeende vervolgers hebt vernomen, vormt een ernstige tegenindicatie voor een gegronde vrees in uw hoofde ingevolge het incident in kwestie.

Evenmin maakt u aannemelijk dat u een specifiek doelwit zou vormen voor anderen, waaronder bijvoorbeeld gewapende groeperingen, zoals u opwerpt (CGVS, p. 21). Ook in deze dringt de vaststelling zich immers op dat, indien men u werkelijk ooit zou hebben willen treffen, men hiertoe in wezen reeds alle kansen zou hebben gehad, in casu quod non. U zou voor potentiële vervolgers zodus steeds een makkelijk doelwit hebben gevormd, u leefde immers niet bepaald discreet. Zo hebt u steeds op dezelfde plek gewoond, bent u tot uw vertrek uit Colombia steeds voltijds aan het werk geweest en kende u lange tijd een bruisend sociaal leven (CGVS, p. 5-6, p. 8-10). Nergens uit uw verklaringen mag echter blijken dat er wat u betreft indicaties zijn dat bepaalde personen het op u gemunt zouden hebben (CGVS, p. 21). Ook hier dient te worden besloten dat, indien bepaalde personen of groeperingen u werkelijk zouden hebben willen vervolgen en u werkelijk een doelwit zou zijn geweest, het weinig aannemelijk lijkt dat men u gedurende al die jaren in se ongemoeid zou hebben gelaten en men u niet reeds eerder zou hebben aangepakt.

Inzake uw verscheidene verwijzingen naar een algemene context van onveiligheid en een in uw wijk heersende situatie van criminaliteit en bendeaanwezigheid, alsook gemeenrechtelijke gebeurtenissen die onder andere uw neef vele jaren geleden (de documenten hieromtrent dateren immers van de periode tussen 2010 en 2012 – zie document 4 in de groene farde van het administratief dossier) zou hebben ervaren, maar waarmee u zelf in wezen niets te maken hebt gehad, dient bijkomend te worden benadrukt dat dergelijke algemene verklaringen evenmin volstaan om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming (CGVS, p. 16-17). Eenzelfde redenering dient te worden opgeworpen wat betreft uw brede verklaringen omtrent algemeen geweld ten aanzien van leden behorende tot de LGBT-gemeenschap. Er dient te worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non. Feiten zoals willekeurige diefstallen kunnen daarbij niet worden gekwalificeerd als vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarbij kan nog worden toegevoegd dat uw verklaringen omtrent de zogenaamde onveiligheid waarmee uw wijk te kampen heeft enigszins aan ernst moeten inboeten door de vaststelling dat u en uw gezin er steeds zijn blijven wonen en dat u steeds op diezelfde plek uw leven hebt voortgezet. Indien het werkelijk om een dermate ernstige situatie zou gaan waarbij er sprake zou zijn van een gedegen gevaar voor uw leven en persoonlijke integriteit, kan het moeilijk overtuigen dat u zelfs nooit een andere woonplaats binnen de stad of binnen het land zou hebben overwogen (CGVS, p. 22). Ook nu nog verblijven uw ouders nog steeds in dezelfde woning in dezelfde wijk (CGVS, p. 5, p. 11). Uw uitleg, met name dat het moeilijk is om de plek waar men is opgegroeid achter te laten, alsook dat de woning een erfenis betreft, kan moeilijk als afdoende worden beschouwd indien deze werkelijk dermate onveilig zou zijn geweest (CGVS, p. 17, p. 22).

Daarenboven kan van u minstens worden verwacht dat u, als opgeleid werkend persoon met een sociaal vangnet, meer pogingen zou ondernemen om uzelf in veiligheid te brengen indien uw seksualiteit en genderidentiteit bijkomend risico met zich zouden hebben meegebracht. Indien de situatie in Colombia werkelijk dermate ernstig zou zijn dat deze gelijkgesteld kan worden met vervolging, indien u werkelijk het risico zou lopen op gerichte vervolging zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie en indien er in uw hoofde werkelijk sprake zou zijn van een concrete vrees ingevolge uw seksuele oriëntatie, genderidentiteit en algemene veiligheidssituatie, mag het toch enige verbazing heten dat u zo lang gewacht hebt om uzelf aan deze situatie te onttrekken – te meer daar u reeds in het bezit was van een paspoort sedert september 2017 (zie document 1 in de groene farde van het administratief dossier).

De vaststelling dat u nooit beroep heeft gedaan op enige vorm van nationale hulp en/of bescherming, reflecteert eveneens relativerend op de door u geschetste onveiligheidssituatie en het risico op blootstelling aan geweld en vervolging (CGVS, p. 22). Internationale bescherming kan namelijk slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter duidelijk niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich met betrekking tot de verklaarde problemen die u heeft gekend in wezen nooit werkelijk tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend, nooit deed u aangifte bij de politie of La Fiscalia of zocht u andere hulpmogelijkheden (CGVS, p. 15, p. 22). Dat u bij de politie toch geen gehoor zou vinden en de autoriteiten toch niets zouden ondernemen om u verder te helpen, is op zich slechts een hypothetische veronderstelling van uwentwege en vermag dan ook niet aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen.

Ook het feit dat u na uw vertrek uit Colombia naar Europa ruim acht maanden lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat u voor deze buitensporige laattijdigheid allerminst een afdoende verklaring kan bieden, relateert de ernst van de door u aangebrachte vrees. U verliet Colombia op 2 november 2021, reisde naar Spanje en verbleef vervolgens gedurende acht maanden in het land. Hoewel u uw land van herkomst verliet met het idee dat dit vertrek definitief zou zijn, deed u gedurende uw verblijf in Spanje echter nooit een verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 13). Pas na uw doorreis naar België richtte u zich pas voor het eerst tot de asielinstanties. Dat u pas zo laat na aankomst in Europa asiel aanvraagde, zonder hiervoor een geldige verklaring te hebben, is een ernstige tegenindicatie voor uw nood aan internationale bescherming. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming op het moment dat u Colombia verlaat, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is. Het mag duidelijk zijn dat het zoeken van internationale bescherming in wezen allerminst prioriteit voor u bleek te zijn, hetgeen uw nood aan internationale bescherming onvermijdelijk verder op de helling plaatst.

Bovendien ziet het CGVS geen pertinente redenen om aan te nemen dat u in Colombia als homoseksuele persoon die zichzelf als non-binair identificeert, geen normaal en fijn leven zou kunnen uitbouwen. Zo moet in beschouwing worden genomen dat u geschoold bent, dat u na uw studies steevast aan het werk bent geweest en dat u in uw land van herkomst zonder meer in uw eigen levensonderhoud hebt kunnen voorzien (CGVS, p. 7-8). U nam daarbij duidelijk deel aan de Colombiaanse samenleving en kan daarbij rekenen op een stevig verankerd sociaal en familiaal netwerk. Uw ouders, waarmee u steeds onder hetzelfde dak hebt gewoond, zijn volledig op de hoogte van uw geardeheid en hebben tevens weet van uw activiteiten als drag queen (CGVS, p. 11-12). Hoewel zij het hier initieel enigszins moeilijk mee hadden, zijn zij inmiddels bijgedraaid en koestert u met hen een goede band. Het waren ook uw ouders die u te hulp schoten en ondersteuning boden toen u op 20 februari 2021 werd aangevallen (CGVS, p. 20). Daarnaast onderhoudt u een goede relatie met uw grootmoeder en uw tantes, waarvan u tevens te kennen geeft dat u het gevoel heeft dat ze kennis hebben van uw seksuele oriëntatie en genderidentiteit. U voelde zich tevens thuis binnen een goede vriendenkring met daarin zowel personen die eveneens tot de LGBT-gemeenschap behoren als anderen die zich hier niet mee identificeren (CGVS, p. 6, p. 9-10). Ook hier hebt u steeds steun en een gevoel van samenhang gevonden. Ook dient te worden opgemerkt dat u in Colombia zonder meer uw weg hebt kunnen zoeken op liefdesvlak (CGVS, p. 12). In Colombia zijn bovendien zoals eerder vermeld talloze organisaties en actief die zich inzetten voor de LGBT-gemeenschap waarbij men als homoseksuele persoon steeds terecht kan (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Uit dit alles kan het CGVS derhalve concluderen dat u over een grote mate aan zelfredzaamheid beschikt en dat u in staat bent om uw leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen. Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer naar Colombia zou kunnen terechtkomen in precaire omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u legde uw paspoort en uw identiteitskaart voor, dient te worden gesteld dat noch uw identiteit, noch uw nationaliteit in vraag worden gesteld. Met betrekking tot de kopie van het medisch verslag d.d. 21 februari 2021 en de foto's van uw verwondingen in verband met het gewelddadig incident dat u diezelfde dag hebt meegemaakt, dient het CGVS te verwijzen naar bovenstaande motivering. Hieruit mag blijken dat ook dit voorval in wezen niet wordt betwist, maar dat er ingevolge dit eenmalig incident geen nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld. De verscheidene nieuwsartikels en screenshots op sociale media geven daarbij slechts een algemene situatie in uw land van herkomst weer, die u aldus niet hebt weten door te trekken naar een persoonlijke en gegronde vrees wat u betreft. Dezelfde conclusie dient te worden benadrukt inzake het schrijven waarin u nogmaals uw asielmotieven uiteenzet. Zoals hierboven reeds mocht blijken kan een loutere verwijzing naar feiten van criminele aard die uw neef heeft W. (...) heeft meegemaakt, en waarvan u enkele medische documenten daterende uit de periode tussen 2010 en 2012 voorlegt, evenmin volstaan om een nood aan internationale bescherming wat u betreft aan te tonen. De foto's waarop u met make-up en in drag te zien bent, tonen slechts dat, niets meer en niets minder. Eenzelfde redenering dient te worden gemaakt wat betreft de foto van een afrekening verzonden naar uw thuisadres in Colombia. De documenten van Fedasil betreffende een voorval in het opvangcentrum gelinkt aan het gebruik van genderspecifieke toiletten hebben betrekking op zaken die zich in België afspelen en worden dus niet als relevant beschouwd in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Als laatste kan met betrekking tot het schrijven vanwege uw begeleider bij het Antwerpse Instroom Academy nog worden opgemerkt dat, hoewel ook dit document in wezen weinig uitstaans heeft met uw asielmotieven, u zich in het kader van een duurzaam verblijf in dit land kan richten tot de hiertoe geëigende kanalen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebelligroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquete. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker erkent dat er in Colombia een juridisch kader is gecreëerd met betrekking tot homoseksuele relaties en antidiscriminatie, maar wijst erop dat “*het geweld en de kanting tegen mensen van die geaardheid*” in de praktijk enorm is en dat “*heel wat homoseksuele mensen en transpersonen*” worden gedood. Hij wijst er ook op dat er willekeurig geweld is van zowel politie als burgers ten aanzien van homoseksuelen en transpersonen. Hij citeert daarbij meermaals uit het artikel “*LGBT+ Rights and Peace in Colombia: The Paradox Between Law and Practice*” van WOLA van 3 juli 2020 en uit het rapport “*Colombia. The police does not care for me: Sexual violence and other gender-based violence in the 2021 national strike*” van Amnesty International, die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 3 en 5), en stelt nog dat hij zich in Colombia niet kan uiten “*in zijn geaardheid en in zijn eventuele genderverandering die hij zou willen ondergaan*”.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij wel degelijk een klacht heeft ingediend bij de politie, maar dat deze gewoon niets deed. Daarnaast voert verzoeker aan dat hij problemen had met discriminatie, geweld en gewapende groeperingen in de onveilige buurt waar hij woonde en dat hij werd lastiggevallen omdat men blijkbaar kon merken dat hij homoseksueel of non-binair was. Tot slot betwist verzoeker de weigering van de subsidiaire bescherming.

2.2. Stukken

Als bijlage bij het verzoekschrift worden het artikel “*LGBT+ Rights and Peace in Colombia: The Paradox Between Law and Practice*” van WOLA van 3 juli 2020 (stuk 3) en het rapport “*Colombia. The police does not care for me: Sexual violence and other gender-based violence in the 2021 national strike*” van Amnesty International (stuk 5) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) beschikt niet *a priori* kan worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging zodat een individuele beoordeling van zijn vraag naar internationale bescherming, waarbij hij zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, noodzakelijk blijft, omdat (ii) hij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, omdat (iii) er evenmin redenen zijn om hem de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, omdat (iv) de door hem neergelegde bewijsstukken niet bij machte zijn een ander zicht op deze appreciatie te werpen en omdat (v) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische

en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Colombia, te vrezen dat hij zal worden aangevallen en gedood. Hij identificeert zichzelf als non-binair persoon die op mannen valt en verklaart sinds 2018 actief te zijn geweest als *drag queen* binnen een LGBTQ-collectief in de stad Cali. Hierdoor zou hij op verscheidene momenten in aanraking zijn gekomen met vormen van discriminatie en verbale agressie. Op 20 februari 2021 zou hij het slachtoffer zijn geweest van fysiek homofob geweld nadat hij als *drag queen* had opgetreden. Ook de algehele onveiligheidssituatie in zijn wijk speelde volgens hem mee in zijn beslissing om het land te verlaten en elders een nieuw leven op te bouwen.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Verzoekers homoseksuele geaardheid en zijn verklaring dat hij optrad als *drag queen* wordt *in casu* op zich niet in twijfel getrokken.

Dit neemt echter niet weg dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Colombia niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, met name de COI Focus "*Colombia. Seksuele minderheden en transgenders*" van 16 februari 2023, blijkt niet dat homoseksuelen en transgenders in Colombia het slachtoffer zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor elke homoseksueel of transgender in Colombia, louter omwille van zijn geaardheid en/of genderidentiteit, zou worden getroffen. Zo bestaat in Colombia een sterk juridisch kader ter bescherming van de rechten van LGBT-personen en ter bestrijding van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten. Volgens het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken (USDOS) bestaan er geen wetgeving of officiële maatregelen die discrimineren op basis van seksuele voorkeur wat betreft werk, huisvesting, stateloosheid, of toegang tot onderwijs en gezondheidszorg. Desondanks blijkt dat in Colombia nog steeds sprake is van geweld en discriminatie ten aanzien van LGBT-personen, waaraan ook de autoriteiten zich schuldig maken, en dat de bestaande beschermingsmechanismen in de praktijk niet altijd voldoende werken om dit te voorkomen of te bestraffen. Verzoeker toont evenwel niet aan dat het geweld, de discriminatie en intimidatie waarvan LGBT-personen in Colombia het slachtoffer kunnen worden dermate wijdverspreid en systematisch zijn dat sprake zou zijn van groepsvervolging, noch dat de bestaande beschermingsmechanismen dermate gebrekkig en disfunctioneel zouden zijn dat zij in geen enkel geval als doeltreffend kunnen worden beschouwd.

Bovendien wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing terecht op dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal afhangt van de specifieke context. Zo blijken er ook wat betreft het risico om te worden geconfronteerd met geweld en intimidatie grote verschillen te bestaan tussen het behoren tot een seksuele minderheid in Bogotá of andere grote steden en kleinere steden of het platteland. De over het algemeen wat traditionelere Caraïbische regio van Colombia kent ook hogere cijfers van geweld ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders dan de rest van het land. Verder blijkt uit de bronnen dat LGBT-personen van Afrikaanse origine het risico lopen om dubbel te worden gediscrimineerd. LGBT-personen die wonen in regio's van Colombia die worden getroffen door het gewapend conflict lopen volgens de NGO Colombia Diversa een groter risico op geweld dan LGBT-personen in andere delen van het land, waarbij zij die zich actief inzetten voor de mensenrechten in hun woongebied nog een extra risico lopen. Wat betreft de toename van het aantal geweldplegingen tegen LGBT-personen sinds de uitbraak van de Covid-19 pandemie, dient erop te worden gewezen dat de NGO Colombia Diversa in een rapport uit 2022 vermeldde dat ze tussen 28 april 2021 en 4 juni 2021, de periode van de *Paro Nacional* (Nationale Staking), zeven geverifieerde gevallen van politiegeweld tegen personen uit de LGBT-gemeenschap hebben geïdentificeerd. Deze zeven gevallen deden zich voor in de departementen Atlántico, Boyacá, Cauca, Quindío en Valle del Cauca en hielden grotendeels verband met onregelmatige politieprocedures. Ook werd een geval van seksueel geweld geregistreerd in Atlántico. In een rapport van december 2022 documenteerde Amnesty International hoe vrouwen en LGBT-demonstranten, journalisten en mensenrechtenverdedigers het slachtoffer werden van seksueel geweld en andere vormen van gender-gerelateerd geweld door toedoen van de Colombiaanse Nationale Politie en haar *Mobile Anti-Riot Squad* (*Escuadrón Móvil Antidisturbios*) tijdens de *Paro Nacional* in 2021. Concreet documenteert Amnesty

International 28 gevallen van gender-gerelateerd geweld dat plaatsvond in zeven steden tegen vrouwen en LGBT-persoonen in de context van de protesten. Hierbij ging het om 24 incidenten met vrouwen en meisjes en 4 met mannen, waaronder één homoseksueel.

Te dezen heeft verzoeker blijkens zijn verklaringen zijn hele leven in Cali gewoond, waar aldus volgens de voormelde informatie een lagere graad van geweld wegens discriminatie heerst in vergelijking met andere gebieden. Niettegenstaande de prevalentie van conservatieve opvattingen over seksualiteit en gender binnen de Colombiaanse samenleving, blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat LGBT-persoonen in toenemende mate participeren aan het politieke leven en zichtbaar zijn in de media en de publieke ruimte, dat meerdere Colombiaanse steden een bruisende LGBT-gemeenschap kennen, dat in Colombia diverse kleinere groeperingen en grotere organisaties actief zijn die ijveren voor de maatschappelijke aanvaarding en het vrijwaren van de rechten van de LGBT-gemeenschap en dat in de grotere steden optochten als de *Gay Pride* en andere feesten of demonstraties van de LGBT-gemeenschap zonder problemen kunnen plaatsvinden. Het artikel "*LGBT+ Rights and Peace in Colombia: The Paradox Between Law and Practice*" van WOLA van 3 juli 2020 en het rapport "*Colombia. The police does not care for me: Sexual violence and other gender-based violence in the 2021 national strike*" van Amnesty International, die als bijlage bij het verzoekschrift worden gevoegd (stukkenbundel verzoeker, stukken 3 en 5), werpen hier geen ander licht op. Deze informatie is minder recent dan, of ligt in lijn met, de informatie waarop de voormelde COI Focus is gebaseerd.

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie kan niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia (en in Cali) met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Door in zijn verzoekschrift louter te stellen dat "*het geweld en de kanting tegen mensen van die gaardheid*" in de praktijk enorm is en dat "*heel wat homoseksuele mensen en transpersonen*" worden gedood, toont verzoeker het tegendeel niet aan.

Bijgevolg blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Verzoeker moet daarbij op basis van zijn individuele omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken.

Wat verzoekers individuele omstandigheden betreft, wijst de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht op het volgende:

"Om te beginnen dient in de mate dat u verwijst naar vormen van discriminatie en (verbale) homofobe laster waarmee u in Colombia te maken hebt gekregen, het volgende te worden opgemerkt (CGVS, p. 17). Spot en discriminerende opmerkingen zijn zonder meer kwalijk te noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van homoseksuelen binnen de Colombiaanse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBT-community, hoewel aanwezig, geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijk homoseksuelen (zie tevens supra en informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). U brengt geen enkel gegeven aan dat hier een ander licht op werpt. De discriminerende handelingen die u aanhaalde kunnen niet gekwalificeerd worden als vervolging. Om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, in casu quod non.

Als volgende dient het CGVS op te werpen dat het niet noodzakelijk betwist dat u in Colombia op een bepaald moment het slachtoffer bent geworden van een gewelddadige confrontatie met enkele mannen en dat deze agressie mogelijks gelinkt was aan het gegeven dat u op dat ogenblik openlijk in drag gekleed was (CGVS, p. 15). Dat u op een dergelijke manier op straat werd aangevallen is hoe dan ook ronduit bezwaarlijk te noemen. Niettemin dient een vrees voor vervolging toekomstgericht te worden beoordeeld en in concreto te worden aangetoond. Hier blijft u echter in gebreke. Er zijn immers geen tastbare aanwijzingen voorhanden dat bepaalde personen of groeperingen het werkelijk op u gemunt zouden hebben en u in de toekomst werkelijk nog zouden willen treffen. In wezen dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde aanval, hoe betreurenswaardig ook, een eenmalig incident betreft waarbij niets erop wijst dat u werkelijk nog steeds een gericht doelwit zou vormen. U maakt geheel niet aannemelijk dat u ingevolge deze aanval desbetreffende daders in de toekomst nog zou dienen te vrezen. Nergens uit uw verklaringen mag immers blijken dat deze mannen, voor u volstrekt onbekenden die u nooit eerder had ontmoet, nadien ooit nog naar u op zoek zouden zijn gegaan. Nooit hebt u deze personen na afloop nog teruggezien, nooit hebt u nog iets van hen vernomen of hebt u in de periode van verschillende maanden tot uw vertrek uit het land zaken opgevangen waaruit naar voren zou komen dat de aanvallers het nog steeds op u gemunt zouden hebben (CGVS, p. 19-21). Het oogt bijgevolg geheel niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Colombia ingevolge deze eerdere aanval het risico zou lopen om op eenzelfde wijze door dezelfde personen te zullen worden vervolgd. Indien deze daders u daarenboven werkelijk van het leven zouden hebben willen beroven

zoals u beweert, kan het moeilijk overtuigen dat zij deze doelstelling niet zouden hebben bewerkstelligd wanneer zij hiertoe ruimschoots alle mogelijkheden voorhanden hadden. De daders zouden immers volledig de overhand hebben gehad in de situatie en zij zouden u makkelijk verder hebben kunnen raken indien dit werkelijk een doel zou hebben gevormd. Na verloop van tijd zijn zij echter zonder meer vertrokken. Vervolgens hebt u enige tijd op straat doorgebracht in afwachting van verdere hulp. U vormde met andere woorden een makkelijk doelwit indien er werkelijk sprake zou zijn geweest van een verdere intentie tot ernstige vervolging. Het gegeven dat u na de aanval op 20 februari 2021 in wezen nooit meer iets van uw vermeende vervolgers hebt vernomen, vormt een ernstige tegenindicatie voor een gegronde vrees in uw hoofde ingevolge het incident in kwestie.

Evenmin maakt u aannemelijk dat u een specifiek doelwit zou vormen voor anderen, waaronder bijvoorbeeld gewapende groeperingen, zoals u opwerpt (CGVS, p. 21). Ook in deze dringt de vaststelling zich immers op dat, indien men u werkelijk ooit zou hebben willen treffen, men hiertoe in wezen reeds alle kansen zou hebben gehad, in casu quod non. U zou voor potentiële vervolgers zodus steeds een makkelijk doelwit hebben gevormd, u leefde immers niet bepaald discreet. Zo hebt u steeds op dezelfde plek gewoond, bent u tot uw vertrek uit Colombia steeds voltijds aan het werk geweest en kende u lange tijd een bruisend sociaal leven (CGVS, p. 5-6, p. 8-10). Nergens uit uw verklaringen mag echter blijken dat er wat u betreft indicaties zijn dat bepaalde personen het op u gemunt zouden hebben (CGVS, p. 21). Ook hier dient te worden besloten dat, indien bepaalde personen of groeperingen u werkelijk zouden hebben willen vervolgen en u werkelijk een doelwit zou zijn geweest, het weinig aannemelijk lijkt dat men u gedurende al die jaren in se ongemoeid zou hebben gelaten en men u niet reeds eerder zou hebben aangepakt.

Inzake uw verscheidene verwijzingen naar een algemene context van onveiligheid en een in uw wijk heersende situatie van criminaliteit en bendeaanwezigheid, alsook gemeenrechtelijke gebeurtenissen die onder andere uw neef vele jaren geleden (de documenten hieromtrent dateren immers van de periode tussen 2010 en 2012 – zie document 4 in de groene farde van het administratief dossier) zou hebben ervaren, maar waarmee u zelf in wezen niets te maken hebt gehad, dient bijkomend te worden benadrukt dat dergelijke algemene verklaringen evenmin volstaan om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming (CGVS, p. 16-17). Eenzelfde redenering dient te worden opgeworpen wat betreft uw brede verklaringen omtrent algemeen geweld ten aanzien van leden behorende tot de LGBT-gemeenschap. Er dient te worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non. Feiten zoals willekeurige diefstallen kunnen daarbij niet worden gekwalificeerd als vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarbij kan nog worden toegevoegd dat uw verklaringen omtrent de zogenaamde onveiligheid waarmee uw wijk te kampen heeft enigszins aan ernst moeten inboeten door de vaststelling dat u en uw gezin er steeds zijn blijven wonen en dat u steeds op diezelfde plek uw leven hebt voortgezet. Indien het werkelijk om een dermate ernstige situatie zou gaan waarbij er sprake zou zijn van een gedegen gevaar voor uw leven en persoonlijke integriteit, kan het moeilijk overtuigen dat u zelfs nooit een andere woonplaats binnen de stad of binnen het land zou hebben overwogen (CGVS, p. 22). Ook nu nog verblijven uw ouders nog steeds in dezelfde woning in dezelfde wijk (CGVS, p. 5, p. 11). Uw uitleg, met name dat het moeilijk is om de plek waar men is opgegroeid achter te laten, alsook dat de woning een erfenis betreft, kan moeilijk als afdoende worden beschouwd indien deze werkelijk dermate onveilig zou zijn geweest (CGVS, p. 17, p. 22). Daarenboven kan van u minstens worden verwacht dat u, als opgeleid werkend persoon met een sociaal vangnet, meer pogingen zou ondernemen om uzelf in veiligheid te brengen indien uw seksualiteit en genderidentiteit bijkomend risico met zich zouden hebben meegebracht. Indien de situatie in Colombia werkelijk dermate ernstig zou zijn dat deze gelijkgesteld kan worden met vervolging, indien u werkelijk het risico zou lopen op gerichte vervolging zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie en indien er in uw hoofde werkelijk sprake zou zijn van een concrete vrees ingevolge uw seksuele oriëntatie, genderidentiteit en algemene veiligheidssituatie, mag het toch enige verbazing heten dat u zo lang gewacht hebt om uzelf aan deze situatie te onttrekken – te meer daar u reeds in het bezit was van een paspoort sedert september 2017 (zie document 1 in de groene farde van het administratief dossier).

De vaststelling dat u nooit beroep heeft gedaan op enige vorm van nationale hulp en/of bescherming, reflecteert eveneens relativerend op de door u geschetste onveiligheidssituatie en het risico op blootstelling aan geweld en vervolging (CGVS, p. 22). Internationale bescherming kan namelijk slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter duidelijk niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich met betrekking tot de verklaarde problemen die u heeft gekend in wezen nooit werkelijk tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend, nooit deed u aangifte bij de politie of La Fiscalía of zocht u andere hulpmogelijkheden (CGVS, p. 15, p. 22). Dat u bij de politie toch geen gehoor zou vinden en de autoriteiten toch niets zouden ondernemen om u verder te helpen, is op zich slechts een hypothetische veronderstelling van uwentwege en vermog dan ook niet aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen.

Ook het feit dat u na uw vertrek uit Colombia naar Europa ruim acht maanden lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat u voor deze buitensporige laattijdigheid allerm minst een afdoende verklaring kan bieden, relativeert de ernst van de door u aangebrachte vrees. U verliet Colombia op 2 november 2021, reisde naar Spanje en verbleef vervolgens gedurende acht maanden in het land. Hoewel u uw land van herkomst verliet met het idee dat dit vertrek definitief zou zijn, deed u gedurende uw verblijf in Spanje echter nooit een verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 13). Pas na uw doorreis naar België richtte u zich pas voor het eerst tot de asielinstanties. Dat u pas zo laat na aankomst in Europa asiel aanvraag, zonder hiervoor een geldige verklaring te hebben, is een ernstige tegenindicatie voor uw nood aan internationale bescherming. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming op het moment dat u Colombia verlaat, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is. Het mag duidelijk zijn dat het zoeken van internationale bescherming in wezen allerm minst prioriteit voor u bleek te zijn, hetgeen uw nood aan internationale bescherming onvermijdelijk verder op de helling plaatst. Bovendien ziet het CGVS geen pertinente redenen om aan te nemen dat u in Colombia als homoseksuele persoon die zichzelf als non-binair identificeert, geen normaal en fijn leven zou kunnen uitbouwen. Zo moet in beschouwing worden genomen dat u geschoold bent, dat u na uw studies steevast aan het werk bent geweest en dat u in uw land van herkomst zonder meer in uw eigen levensonderhoud hebt kunnen voorzien (CGVS, p. 7-8). U nam daarbij duidelijk deel aan de Colombiaanse samenleving en kan daarbij rekenen op een stevig verankerd sociaal en familiaal netwerk. Uw ouders, waarmee u steeds onder hetzelfde dak hebt gewoond, zijn volledig op de hoogte van uw geaardheid en hebben tevens weet van uw activiteiten als drag queen (CGVS, p. 11-12). Hoewel zij het hier initieel enigszins moeilijk mee hadden, zijn zij inmiddels bijgedraaid en koestert u met hen een goede band. Het waren ook uw ouders die u te hulp schoten en ondersteuning boden toen u op 20 februari 2021 werd aangevallen (CGVS, p. 20). Daarnaast onderhoudt u een goede relatie met uw grootmoeder en uw tantes, waarvan u tevens te kennen geeft dat u het gevoel heeft dat ze kennis hebben van uw seksuele oriëntatie en genderidentiteit. U voelde zich tevens thuis binnen een goede vriendenkring met daarin zowel personen die eveneens tot de LGBT-gemeenschap behoren als anderen die zich hier niet mee identificeren (CGVS, p. 6, p. 9-10). Ook hier hebt u steeds steun en een gevoel van samenhorigheid gevonden. Ook dient te worden opgemerkt dat u in Colombia zonder meer uw weg hebt kunnen zoeken op liefdesvlak (CGVS, p. 12). In Colombia zijn bovendien zoals eerder vermeld talloze organisaties en actief die zich inzetten voor de LGBT-gemeenschap waarbij men als homoseksuele persoon steeds terecht kan (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Uit dit alles kan het CGVS derhalve concluderen dat u over een grote mate aan zelfredzaamheid beschikt en dat u in staat bent om uw leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen. Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer naar Colombia zou kunnen terechtkomen in precaire omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen.”

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het wijzen op algemene informatie over geweld van de politie en burgers ten aanzien van homoseksuelen en transpersonen en over transfobie die geen betrekking heeft op zijn persoon, tot het poneren dat hij zich in Colombia niet kan uiten “in zijn geaardheid en in zijn eventuele genderverandering die hij zou willen ondergaan”, zonder in te gaan op de concrete motieven in de bestreden beslissing over het uitbouwen van een leven in Colombia als homoseksuele persoon die zichzelf als non-binair identificeert, en tot het herhalen dat hij in een onveilige buurt woonde waar hij vaak belaagd of uitgescholden werd, zonder te weerleggen dat de discriminerende handelingen die hij aanhaalde niet kunnen worden gekwalificeerd als vervolging en zonder ook maar enigszins in te gaan op de overwegingen in de bestreden beslissing op basis waarvan de ernst van zijn verklaringen over de zogenaamde onveiligheid waarmee zijn wijk te kampen heeft wordt ondermijnd, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Voorts kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij wel degelijk een klacht heeft ingediend bij de politie. Uit de verklaringen die hij tijdens het persoonlijk onderhoud aflegde, en die hij in zijn verzoekschrift citeert, blijkt dat hij naar de politie is gegaan en dat deze hem naar *La Fiscalía* doorstuurde, maar dat hij dan besliste om het zo te laten omdat de procedure voor een aangifte daar lang duurde en er lange rijen stonden (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Hiermee enigszins in tegenstrijd verklaarde verzoeker later tijdens zijn persoonlijk onderhoud nog dat hij geen officiële aangifte heeft gedaan omdat de politie zei dat er geen specifieke persoon of dader was om aan te klagen (*ibid.*, p. 22). Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op basis van onjuiste feitelijke gegevens wordt gesteld dat hij nooit beroep heeft gedaan op enige vorm van nationale hulp en/of bescherming, noch dat hij niet in de mogelijkheid was om een klacht in te dienen.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben

op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u legde uw paspoort en uw identiteitskaart voor, dient te worden gesteld dat noch uw identiteit, noch uw nationaliteit in vraag worden gesteld. Met betrekking tot de kopie van het medisch verslag d.d. 21 februari 2021 en de foto's van uw verwondingen in verband met het gewelddadig incident dat u diezelfde dag hebt meegemaakt, dient het CGVS te verwijzen naar bovenstaande motivering. Hieruit mag blijken dat ook dit voorval in wezen niet wordt betwist, maar dat er ingevolge dit eenmalig incident geen nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld. De verscheidene nieuwsartikels en screenshots op sociale media geven daarbij slechts een algemene situatie in uw land van herkomst weer, die u aldus niet hebt weten door te trekken naar een persoonlijke en gegronde vrees wat u betreft. Dezelfde conclusie dient te worden benadrukt inzake het schrijven waarin u nogmaals uw asielmotieven uiteenzet. Zoals hierboven reeds mocht blijken kan een loutere verwijzing naar feiten van criminele aard die uw neef heeft W. (...) heeft meegemaakt, en waarvan u enkele medische documenten daterende uit de periode tussen 2010 en 2012 voorlegt, evenmin volstaan om een nood aan internationale bescherming wat u betreft aan te tonen. De foto's waarop u met make-up en in drag te zien bent, tonen slechts dat, niets meer en niets minder. Eenzelfde redenering dient te worden gemaakt wat betreft de foto van een afrekening verzonden naar uw thuisadres in Colombia. De documenten van Fedasil betreffende een voorval in het opvangcentrum gelinkt aan het gebruik van genderspecifieke toiletten hebben betrekking op zaken die zich in België afspelen en worden dus niet als relevant beschouwd in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Als laatste kan met betrekking tot het schrijven vanwege uw begeleider bij het Antwerpse Instroom Academy nog worden opgemerkt dat, hoewel ook dit document in wezen weinig uitstaans heeft met uw asielmotieven, u zich in het kader van een duurzaam verblijf in dit land kan richten tot de hiertoe geëigende kanalen.”

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Colombia.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonbaar maakt waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De adjunct-commissaris zet in de bestreden beslissing het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cqvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caqueté. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische)

activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift de weigering van de subsidiaire bescherming te betwisten, doch hij laat na dit standpunt toe te lichten en brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop deze analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de adjunct-commissaris de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtredenen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN